

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/76/2024
Identifikačné číslo spisu:	7514207341
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7514207341.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. P., nar. X. X. XXXX, O., E. X, zastúpeného JUDr. Milanom Szóllóssym, advokátom, Košice, Mlynská 28, proti žalovanej KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o náhradu škody na zdraví, vedenom na bývalom Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 15C/148/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. novembra 2020 sp. zn. 1Co/267/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej aj „súd prvej inštancie“, „okresný súd“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 20. júna 2019 č. k. 15C/148/2014-203 zamietol nárok žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 % v sume 39.928 eur. Zároveň súd v rozsudku vyslovil, že „priznáva náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu vo výške 80 %.“

1.1. Rozhodol tak v spore o žalobe žalobcu, v znení jej zmeny, pripustenej uznesením súdu vyhláseným na pojednávaní dňa 13. 5. 2016, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal náhrady škody na zdraví v dôsledku dopravnej nehody dňa 21. 4. 2012 v katastri obce O., pri ktorej ako spolujazdec spolu s F. H., D. F.H., P. P. a G. S. v osobnom motorovom vozidle, ktorého vodičom bol X. T., utrpel žalobca otras mozgu, polytraumu, pomliaždenie pľúc, zlomeninu ľavého stehna, šok, čiastočné ochrnutie horných končatín, zlomeninu piateho krčného stavca, pričom vytrpené bolesti žalobcu a sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu bolo ohodnotené lekáorskými posudkami MUDr. L.Y. S. a MUDr. T. I. zo dňa 9. 10. 2012, 19. 9. 2013, 29. 4. 2013 a 19. 9. 2013, na základe ktorých sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplattenia sumy 54.390,72 eur s 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 995,22 eur od 13. 6. 2013 do zaplattenia, 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 13.185,50 eur od 17. 7. 2013 do zaplattenia, 5,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 12.075 eur od 17. 7. 2013 do zaplattenia, 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 282 eur od 28. 12. 2013 do zaplattenia, 5,25 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 27.853 eur od 16. 1. 2014 do zaplattenia a sumy 39.928 eur titulom

zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože žalovaná, voči ktorej si žalobca podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, uplatnil nárok na náhradu škody na zdraví celkovo v sume 108.781,44 eur, po prešetrení poistnej udalosti žalobcovi vyplatila čiastku 54.390,72 eur po krátení o 50 % z dôvodu, že žalobca sa viezol v motorom vozidle vedenom vodičom na prvý pohľad zjavne pod vplyvom alkoholu a nebol pripútaný bezpečnostným pásom, a to potom, ako:

1.1.1. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom zo dňa 16. júna 2016 č. k. 15C/148/2014-89 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 21.756,28 eur s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 398,08 eur od 13. 6. 2013 do zaplattenia, s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.274,20 eur od 17. 7. 2013 do zaplattenia, s 5,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.415 eur od 17. 7. 2013 do zaplattenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.415 eur od 17. 7. 2013 do zaplattenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 56,40 eur od 28. 12. 2013 do zaplattenia, s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 11.141,20 eur od 16. 1. 2014 do zaplattenia a Okresnému súdu Košice - okolie zaplatiť súdny poplatok za žalobný návrh v sume 1.305 eur, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

1.2. Po vrátení veci (na základe zrušujúcej časti rozhodnutia odvolacieho súdu) sa súd pri rozhodovaní o nároku žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v prvom rade zaoberal námietkou premĺčania peňažného nároku žalobcu, vznesenou žalovanou v odvolacom konaní najmä odkazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 384/2015 zo dňa 16. 9. 2015 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. 2. 2017 sp. zn. 3Cdo/192/2015, zo dňa 29. 11. 2011 sp. zn. 5Cdo/212/2010, zo dňa 28. 1. 2015 sp. zn. 6Cdo/26/2013 a tvrdením, že pri posúdení začiatku plynutia premĺčacej doby je rozhodujúci deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, lebo začiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby poškodeného nie je viazaný na okamih, kedy sa poškodený zo znaleckého posudku alebo lekárskej správy dozvie bodové hodnotenie svojej ujmy, ale výlučne ustálenie zdravotného stavu, a preto je nelogické, aby začiatok plynutia premĺčacej doby mal byť viazaný na priznanie invalidného dôchodku, naviac, lebo samotné priznanie invalidity nie je žiadnym nesporným dôvodom osobitného zreteľa.

1.3. Pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že dňa 21. 4. 2012 v čase o 22.35 hod. v katastri obce Q. D. došlo k dopravnej nehode, pri ktorej vodič osobného motorového vozidla značky Ford Mondeo, X. T.P., pri prechádzaní pravotočivej zákruty vyšiel mimo cestu a narazil do stromu, v dôsledku čoho vodič vozidla vplyvom polytraumatického zranenia na mieste nehody podľahol a zranenia utrpeli aj jeho piati spolujazdci medzi nimi aj žalobca, ktorý pri dopravnej nehode utrpel ťažkú ujmu na zdraví, a to otras mozgu, polytraumu, pomliaždenie pľúc, zlomeninu ľavého stehna, šok, čiastočné ochrnutie horných končatín a zlomeninu piateho krčného stavca. Z vykonaného dokazovania mal súd za zrejmé, že dopravná nehoda zasiahla do života žalobcu a priniesla so sebou i trvalé následky a obmedzenia v bežnom živote, keďže úraz s vážnymi následkami utrpel žalobca vo veku 21 rokov, v dôsledku ktorého bol rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 25. 5. 2015 uznaný za invalidného z dôvodu poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 45 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou a od 15. 10. 2014 mu bol priznaný invalidný dôchodok.

1.4. Skonštatoval, že žalobca nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo vzťahu k žalovanej uplatnil v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení svojím podaním zo dňa 17. 9. 2015, ktoré došlo žalovanej dňa 22. 9. 2015, a na súde žalobca podaním doručeným súdu dňa 18. 9. 2015, ktorým žiadal priznať zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 % v sume 39.928 eur s odkazom na znenie § 5 ods. 5, § 6 ods. 1 a 2 zák. č. 437/2004 Z. z., žalovanou vznesenú námietku premĺčania tohto nároku žalobcu posúdil podľa § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc z premisy, že pre začiatok plynutia premĺčacej lehoty na uplatnenie práva na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, je rozhodujúci okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného žalobcu a zo zistenia, že podľa predložených lekárskeho posudkov MUDr. Ľ. S. zo dňa 9. 10. 2012 a dňa 19. 9. 2013 a MUDr. T. I. zo dňa 29. 4. 2013, ktorými bolo ohodnotené bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu, bolo možné zdravotný stav žalobcu pre účely hodnotenia sťaženia jeho spoločenského uplatnenia považovať za ustálený k 21. 4. 2013, t. j. rok po nehode. Uzavrel, že pokiaľ si žalobca nárok na mimoriadne

zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia uplatnil až v podaní, ktoré doručil súdu dňa 18. 9. 2015, učinil tak po uplynutí zákonom stanovenej doby. Poukazom na ustanovenie § 152 a § 470 ods. 1 a 2 CSP vyhodnotil žalovanou vznesenú námietku premĺčania žalobcom uplatneného nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ako dôvodnú a žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal ostatnými tvrdeniami žalobcu, ktorými preukazoval dôvodnosť svojho nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 39.928 eur.

1.5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP dôvodiť, že „priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci vo výške 80 %“ s tým, že o výške náhrady trov konania v súlade s § 262 ods. 2 CSP rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 26. novembra 2020 sp. zn. 1Co/267/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v jeho zamietavom výroku a zrušil vo výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.1. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané. Žalobca v odvolaní uvádza skutočnosti a námietky, ktoré v podstate predniesol už na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie správne a presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku, v ktorom súd zhodnotil všetky dôkazy predložené na podporu tvrdení žalobcu i žalovanej.

2.2. K odvolacím námietkam žalobcu spochybňujúcich správnosť záveru súdu prvej inštancie o premĺčaní nároku žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie jeho spoločenského uplatnenia vo výške 39.928 eur uviedol, že tieto nie sú spôsobilé spochybniť správnosť zistených skutočností, hodnotenia dôkazov, právneho posúdenia veci a neumožňujú ani záver, že by v spore neboli splnené procesné podmienky, resp. že by prvoinštančný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil niektorej zo sporových strán, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.3. Odvolací súd ako neopodstatnenú vyhodnotil odvoláciu námietku žalobcu založenú na tvrdení, že súd nebol oprávnený prihliadnuť na námietku premĺčania vznesenú žalovanou v odvolacom konaní. Dôvodil, že súd prvej inštancie o uplatnených nárokoch rozhodol rozsudkom zo dňa 16. 6. 2016, t. j. v čase účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku. V procesnej úprave Občianskeho súdneho poriadku možnosť vzniesť námietku premĺčania v podanom odvolaní nebola špecificky upravená. Súdna prax bola ustálená v závere, že účastníci neboli obmedzení na vznesení námietky premĺčania, t. j. mohli namietat' premĺčanie počas celého konania. Judikatúra súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 10. 2009 sp. zn. 5Cdo/20/2009) dospela k záveru, že námietka premĺčania je námietkou právnou a neuplatňuje sa ňou taká skutočnosť, ktorú je účastník povinný tvrdiť v zmysle § 101 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) najneskôr do vyhlásenia uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Námietky premĺčania sa teda netýkala koncentračná zásada konania vyjadrená v § 120 ods. 4 a § 205a Občianskeho súdneho poriadku, s výnimkou, ak by uplatnenie námietky premĺčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov. Z povahy námietky premĺčania vymedzenej hmotným právom (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci. Odvolací súd uviedol, že žalovaná vzniesla námietku premĺčania uplatneného nároku žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v podaní zo dňa 21. 10. 2016 označenom ako Výjadrenie k odvolaniu žalobcu (viď č. I. 149 súdneho spisu), t. j. v odvolacom konaní vedenom o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku zo dňa 16. 6. 2016 č. k. 15C/148/2014-89, ktorú skutočnosť žalobca v posudzovanom odvolaní nespochybnil, v korelácii s uvedeným súd prvej inštancie náležite vzal na zreteľ, že v danom prípade bolo konanie začaté a vo veci rozhodnuté v čase účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku. Tento procesný predpis bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, účinným od 1. 7. 2016, ktorý, ak nie je ustanovené inak, platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (§ 470 ods. 1 CSP) s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvej vety CSP).

2.4. Za zodpovedajúci zákonu považoval aj názor, že žalobcom uplatnený nárok, keďže ide o škodu na zdraví, sa premĺčuje v dvojročnej subjektívnej premĺčacej lehote (použitie objektívnej premĺčacej doby tu

neprichádza do úvahy) a že premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Právo na (mimoriadne) zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia má obdobne charakter majetkového práva, ktoré sa premlčuje, pričom pre začiatok plynutia premlčacej lehoty je rozhodujúci okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného, t. j. vykonania bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. V súlade s ustálenou súdnou praxou je názor, že poškodený sa o škode vo forme sťaženie spoločenského uplatnenia dozvie v čase, keď sa po skončení liečby jeho zdravotný stav ustálil natoľko, že je možné objektívne vykonať jeho ohodnotenie, a teda, že získava vedomosť o škode spravidla z lekárskeho posudku, ktorým bolo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotené (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 2011 sp. zn. 3Cdo/146/2010, z 28. februára 2011 sp. zn. 4Cdo/152/2010). Dodal, že v posudzovanej veci nešlo o prípad, že neskôr dôjde (došlo) k zvýšeniu určenia počtu bodov vzhľadom na zmenu či zhoršenie zdravotného stavu poškodeného, kedy pre ďalšie uplatnenie nároku na mimoriadne sťaženie spoločenského uplatnenia je z hľadiska premlčania rozhodujúci tento okamih nového bodovania (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/152/2010 sp. zn. 5Cdo/104/2010).

2.5. Keďže žalovaná účinne vznesla námietku premlčania, nebolo možné žalobcovi premlčané právo na zvýšenie náhrady za sťaženie jeho spoločenského uplatnenia vo výške 39.928 eur priznať, pretože zdravotný stav žalobcu pre účely hodnotenia sťaženia jeho spoločenského uplatnenia možno považovať za ustálený k 21. 4. 2013, t. j. rok po nehode, a preto pokiaľ si žalobca nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia uplatnil až v podaní, ktoré doručil súdu dňa 18. 9. 2015, súd prvej inštancie správne usúdil, že tak učinil po uplynutí zákonom stanovenej doby. Na správnosti tohto záveru súdu nemôže nič zmeniť odvolacia námietka žalobcu, že na uplatnenie tohto svojho nároku potreboval nadobudnúť vedomosť o tom, že bol uznaný za invalidného, t. j. od rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 25. 5. 2015 o priznaní invalidného dôchodku, uzavrel odvolací súd.

2.6. Vo vzťahu k žalovanej odvolaní napadnutému výroku o trovách konania dospel odvolací súd k záveru, že nie sú dané dôvody ani pre potvrdenie ani pre zmenu napadnutého výroku, ale rozsudok je v tejto odvolaní napadnutej časti potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, pretože súd prvej inštancie svojim nesprávnym postupom znemožnil žalobcovi a žalovanej realizáciu procesných práv, priznaných mu v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany jeho práv, a to v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva sporových strán na spravodlivý proces, ku ktorej vade je povinný prihliadať odvolací súd z úradnej povinnosti. Je totiž potrebné prisvedčiť žalovanej v jej odvolaní v tom, že žalovanej súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP zohľadňujúc pomer úspechu žalobcu bez toho, aby svoje rozhodnutie akokoľvek odôvodnil, keďže z dôvodov rozsudku nevyplýva, aký pomer úspechu žalobcu a žalovanej vzal súd do úvahy.

3. Najvyšší súd (ďalej len „dovolací súd“) uznesením sp. zn. 5Cdo/106/2021 zo dňa 29. marca 2023 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26. novembra 2020 sp. zn. 1Co/267/2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. (prvý výrok)

3.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právna otázka, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci, spočívala v stanovení času, kedy začína plynúť premlčacia doba (§ 106 OZ) pri nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona o BSSU z dôvodu invalidity poškodeného. Odvolací súd dospel k záveru, že právo na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa žalobcovi premlčalo, pretože vychádzajúc zo záveru, že zdravotný stav žalobcu pre účely hodnotenia sťaženia jeho spoločenského uplatnenia možno považovať za ustálený k 21. 4. 2013, t. j. rok po nehode a žalobca nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia uplatnil až v podaní, ktoré doručil súdu dňa 18. 9. 2015. Súčasne vyslovil, že na správnosti tohto záveru súdu nemôže nič zmeniť ani tá skutočnosť, že bol žalobca uznaný za invalidného až rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 25. 5. 2015 o priznaní invalidného dôchodku žalobcovi. Dovolací súd sa s týmto názorom nestotožnil. Žalobca vyvodzoval dôvod hodný osobitného zreteľa zo svojej invalidity. O tom, že je invalidný podľa § 71 ods. 1 zákona o sociálnom poistení sa dozvedel až z odborného posudku o invalidite vydanom posudkovým lekárom sociálnej poisťovne zo dňa 23. apríla 2015. Žalobca preukázateľnú vedomosť o uznaní svojej invalidity získal najskôr z tohto lekárskeho posudku. Pokiaľ teda nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia z dôvodu invalidity uplatnil dňa 18. 9. 2015, svoj nárok uplatnil včas. Bez právneho významu je skutočnosť, že invalidný dôchodok mu bol priznaný spätne.

3.2. Pokiaľ ide o druhú nastolenú dovolaciu otázku, teda či je správne v súdnom konaní, ktoré bolo začaté ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb., uplatniť ustanovenie § 366 CSP a neprihliadať na vznesenú námietku premlčania, ktorá bola vznesená až v odvolacom konaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, pričom rozsudok súdu prvej inštancie bol vyhlásený ešte za účinnosti OSP, ale odvolanie bolo podané a celé odvolacie konanie už prebiehalo za účinnosti CSP, dovolací súd konštatoval, že s ohľadom na zodpovedanie otázky prvej, táto nie je pre rozhodnutie v danej veci rozhodná. Dovolací súd však zdôraznil, že Civilný sporový poriadok zaviedol princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku (§ 470 ods. 1 CSP). Zákon pamätá aj na situácie, keď by nová právna úprava zhoršila postavenie strany a tieto rieši v ustanovení § 470 ods. 2. CSP, v zmysle ktorého v konaniach začatých pred dňom účinnosti CSP nemožno uplatňovať ustanovenia CSP o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. Námietka premlčania, ktorá je hmotnoprávnou námietkou (§ 152 CSP) sa medzi týmito zákonnými výnimkami nenachádza. K princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem sa vyjadril aj Najvyšší súd SR v rozsudku Veľkého senátu z 27. apríla 2017 sp. zn. 1VCdo/1/2017 v tom zmysle že „Úplná aplikabilita ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od 1. 7. 2016. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (pozri tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu SR pod sp. zn. PL. ÚS 36/1995).“ V danom prípade konanie začalo za účinnosti OSP, k podaniu odvolania oboch strán však došlo už za účinnosti CSP (žalobca podal odvolanie 18. 7. 2016, žalovaný 20. 7. 2016), odvolacie konanie bolo teda vedené už v plnom režime CSP. Žalovaný v odvolaní námietku premlčania vo vzťahu k nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia nevzniesol. Pokiaľ by tak učinil, neprihliadnutie k nej by bolo porušením princípu legitímnych očakávaní, keďže by išlo o jeho prvý možný procesný úkon v konaní, ktoré začalo za účinnosti OSP, kedy vznesenie námietky premlčania bolo možné až do právoplatného skončenia veci. O takýto prípad však nešlo. Žalovaný mal podľa vyjadrenia z 13. 12. 2018 (č. l. 149) vzniesť námietku premlčania vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 21. 10. 2016, ktoré sa však v listinnej podobe v spise nenachádza a nezmienil sa o ňom ani odvolací súd v uznesení zo dňa 21. 2. 2018 sp. zn. 1Co/46/2017 (č. l. 129 a nasl.), ktorým zrušil prvý v poradí vydaný rozsudok okresného súdu v časti, ktorou žalobu zamietol. V preskúmanom rozhodnutí odvolací súd v bode 22. existenciu námietky premlčania vyvodil tiež len z podania na č. l. 149 a zo skutočnosti, že ju žalobca nespochybnil a prihliadol k nej. Bez ohľadu na to, dovolací súd uzatvoril, že k námietke premlčania vznesenej v odvolacom konaní, ktoré bolo začaté už za účinnosti CSP, v zásade nie je možné prihliadnuť. Z uvedených dôvodov dovolací súd konštatoval, že dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená), ale zároveň aj dôvodné, nakoľko dovolaním napadnutý rozsudok (práve v riešení predmetnej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

4. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 9. novembra 2023 č. k. 5Co/101/2023 - 337 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 13.974,80 eur titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. (I. výrok) V prevyšujúcej časti rozsudok potvrdil. (II. výrok) Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. (III. výrok) Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. (IV. výrok)

4.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolacia námietka žalobcu spochybňujúca správnosť výroku súdu o zamietnutí žaloby v časti uplatneného nároku žalobcu na doplatok rozdielu poistného plnenia titulom náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia nie je opodstatnená. Odvolací súd bol v zhode so žalovanou v názore, že táto odvolacia výhrada žalobcu bola predmetom posúdenia odvolacieho súdu v bode 18 a 19 rozsudku zo dňa 21. 2. 2018 č. k. 1Co/46/2017-129 so záverom, že súd správne priznal žalobcovi, okrem už žalovanou plnenej časti náhrady škody v rozsahu 50 %, ešte ďalšiu časť nárokov na náhradu škody vo výške 21.756,28 eur, a teda v skutočnosti ustálil spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 30 %, berúc do úvahy, že situáciu, pri ktorej došlo k škode na zdraví žalobcu, vyvolal svojím

konaním predovšetkým vodič vozidla a žalobca sa nepodieľal na vzniku škody v podobe následkov na jeho zdraví rovnakou mierou. Predmetom dovolacieho prieskumu táto otázka nebola, nakoľko dovolací súd v uznesení sp. zn. 5Cdo/106/2021 podrobil prieskumu (iba) správnosť posúdenia nároku žalobcu na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Odvolací súd vychádzajúc z právneho názoru Najvyššieho súdu SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/106/2021 vyhodnotil ako opodstatnenú odvoláciu námietku žalobcu založenú na tvrdení nesprávneho právneho posúdenia žalovanou vznesenej námietky premlčania nároku žalobcu na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 39.928 eur, a následne preto pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tohto (zostávajúceho) nároku žalobcu. Na tomto mieste odvolací súd pripomenul, že účelom zákona č. 437/2004 Z. z. je stanoviť podmienky na priznanie a poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh (§ 2 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z.). Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti (§ 4 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z.). V prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 % (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.). Bodové hodnotenie za sťaženie spoločenského uplatnenia môže posudzujúci lekár primerane zvýšiť až na dvojnásobok vzhľadom na obmedzenie alebo stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti, ktorú mal vo veku, v ktorom utrpel poškodenie na zdraví (§ 10 ods. 4 veta prvá zákona č. 437/2004). V § 5 ods. 5 zákona o BSSU, je daná možnosť súdu v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %. V ustanovení § 5 ods. 5 tohto zákona je odkaz na § 70 až § 73 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré ustanovenia riešia podmienky priznania invalidného dôchodku, ako aj jeho výšku. Citované zákonné ustanovenie § 5 ods. 5 zákona o BSSU umožňuje mimo základného bodového ohodnotenia v lekárskom posudku žiadať aj mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia až do výšky 50 % - ného navýšenia. Nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia má akcesorickú povahu vo vzťahu k základnému sťaženiu spoločenského uplatnenia priznávanému na základe § 4 zákona o BSSU. Uvedené znamená, že priznanie nároku podľa § 5 ods. 5 zákona o BSSU je možné len v prípade, keď poškodený má nárok podľa § 4 zákona o BSSU. Nie je sporné, že táto podmienka je v prípade žalobcu bezpochyby splnená.

4.2. V danom prípade sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu bolo ohodnotené lekárske posudkom MUDr. T. I. zo dňa 29. 4. 2013 počtom bodov spolu 1500 /položka 255 prílohy č. I, časť II a IV/ s tým, že základný počet bodov 1000 (podľa § 9 zák.), zvýšenie o 50 % (podľa § 10 ods. 4 zák.) - diagnóza: vážne duševné poruchy vzniknuté pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií. Posudzujúca lekárka u pacienta (žalobcu) diagnostikovala postraumatickú stresovú poruchu, ktorá vznikla ako priamy následok úrazu. Bodové ohodnotenie za SSU zvýšila o 50 % vzhľadom na obmedzenie a stratu možnosti poškodeného žalobcu uplatniť sa v živote a spoločnosti, ktorý pred úrazom bol spoločensky aktívny, športoval, následky úrazu ho významne ovplyvňujú v spoločenskom kontakte a v pracovnej výkonnosti. U poškodeného žalobcu konštatovala nutnosť dlhodobej liečby s neistým výsledkom. Pre hodnotenie SSU považovala zdravotný stav žalobcu za ustálený k 21. 4. 2013. Sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu bolo ohodnotené lekárske posudkom MUDr. Ľ. S., PhD. zo dňa 19. 9. 2013 počtom bodov spolu 3.460 /položka 433c, 393b, 304c, 300a, 305 prílohy č. I. časť I. a IV/ - diagnóza: koloidné jazvy na tele po poraneniach a operáciách 51-100 cm² - počet bodov 100, zvýšenie 140, spolu 280, stredne ťažké obmedzenie pohybu ľavého kolenného kĺbu - počet bodov 100, zvýšenie 200, spolu 400, stredne ťažké obmedzenie pohybu krčnej chrčtice - počet bodov 390, zvýšenie 390, spolu 780, obmedzenie hybnosti hrudníka a zrasty pľúc po poranení pľúc, dokázané ventilometrickým vyšetrením 6. 8. 2013 - počet bodov 100, zvýšenie 100, spolu 200, kvadruparéza po poranení krčnej miechy, potvrdené EMG vyšetrením dňa 4. 6. 2013 - počet bodov 900, zvýšenie 900, spolu 1800, z dôvodu obmedzenia možnosti poškodeného žalobcu uplatniť sa v živote a spoločnosti v mladom veku, v ktorom utrpel poškodenie na zdraví s tým, že psychické následky sú (boli) hodnotené v samostatnom posudku psychiatra). Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia zo dňa 25. 5. 2015 bol žalobca od 15. 10. 2014 uznaný invalidným s poklesom

schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v porovnaní so zdravou fyzickou osobou o 45 %. Na základe komplexného posudku Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice zo dňa 9. 6. 2015 bola u žalobcu určená miera funkčnej poruchy 80 %. Medzi stranami sporu bola nespornou skutočnosťou, že na základe lekárskeho posudku MUDr. I. zo dňa 29. 4. 2013, ktorá ohodnotila SSU žalobcu vo výške 1500 bodov, pri hodnote 1 bodu 16,10 eur, základné SSU predstavuje sumu 24.150 eur a na základe lekárskeho posudku MUDr. S. zo dňa 19. 9. 2013, ktorý ohodnotil SSU žalobcu vo výške 3460 bodov, pri hodnote 1 bodu 16,10 eur, základné SSU predstavuje sumu 55.706 eur, spolu nárok za sťaženie SSU u žalobcu predstavuje sumu 79.856 eur.

4.3. Nespornou medzi stranami bola i skutočnosť, že žalobca bol uznaný invalidným a bol mu priznaný invalidný dôchodok. Žalobca o tom, že je invalidný podľa § 71 ods. 1 zákona o sociálnom poistení sa dozvedel až z odborného posudku o invalidite vydanom posudkovým lekárom Sociálnej poisťovne zo dňa 23. apríla 2015. Ak teda nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia z dôvodu invalidity uplatnil dňa 18. 9. 2015, svoj nárok uplatnil včas. Pokiaľ ide o samotný uplatnený nárok žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., odvolací súd uviedol, že predmetné ustanovenie patrí k právnym normám s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, to znamená k právnym normám, ktorých hypotéza nie je konkrétne stanovená právnym predpisom, ale závisí od úvahy súdu. Toto ustanovenie prenecháva súdu, aby v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností, a aby sám podľa svojho uváženia posúdil, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa a - v prípade kladného záveru - rozhodol tiež o tom, aké zvýšenie tejto náhrady je v posudzovanom prípade primerané. Úvaha súdu pri aplikácii § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. nie je celkom voľná, lebo právny predpis ju usmerňuje tým, že rámcovo stanovuje predpoklady pre vznik nároku na základnú výmeru odškodnenia a tiež hľadiská, ktoré treba mať na zreteli. Pokiaľ zákon stanovuje rozpätie prípustného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (až o 50 %), je nepochybné, že rozsah zvýšenia tejto náhrady musí byť diferencovaný. Diferenciácia rozsahu zvýšenia tejto náhrady musí vystihovať individuálne okolnosti každého prípadu. V reálnom živote sa vyskytujúce rozdiely v osobnosti človeka, v jeho individuálnych potrebách, životnom zameraní, v miere jeho angažovanosti v najrozmanitejších sférach života, ako aj odlišnosti v miere závažnosti poškodenia zdravia a intenzite obmedzenia poškodeného sa nevyhnutne musia prejavovať aj v diferencovanom prístupe k zvýšeniu tejto náhrady. Zákon č. 437/2004 Z. z. stanovuje, že náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primeraná povahe následkov pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote v spoločnosti (§ 2 ods. 2 a § 4 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z. z.). V korelácii s uvedeným, pri rozhodovaní o zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia poškodeného žalobcu odvolací súd zohľadnil jednak tie stránky, ktoré sú spoločné pre život všetkých ľudí (možnosť vykonávať bežné životné úkony, postarať sa o svoju hygienu, stravovanie, obliekať sa, žiť prípadne rodinným životom, realizovať sa v partnerskom vzťahu, mať deti), jednak tie stránky, ktoré sú osobitné u každého jednotlivca zvlášť vzhľadom na jeho spoločenské dovtedajšie pôsobenie (stupeň jeho angažovanosti v najrozmanitejších sférach spoločenského života, za ktoré súdna prax považuje napríklad oblasť kultúry, športu, umenia, politiky, vedy), a to s ohľadom na to, že jednotiacim hľadiskom pri určovaní adekvátneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu je, aby obe tieto stránky boli zohľadnené tak, že ich vzájomná jednota vyjadrí primeranosť priznanej náhrady vo vzťahu k povahe následkov poškodenia zdravia (zásada primeranosti).

4.4. Pri posudzovaní nároku žalobcu na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia odvolací súd vzal na zreteľ závery najvyšších súdnych autorít i východiská právnej doktríny, podľa ktorých za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. treba považovať napríklad to, ak poškodený v dôsledku škodovej udalosti príde o možnosť realizovať sa v zamestnaní alebo keď sa jeho harmonický a spokojný rodinný život v dôsledku úrazu podstatne zmení, ďalej treba brať v tejto súvislosti do úvahy aj také skutočnosti, ako napríklad neschopnosť poškodeného vykonávať osobnú hygienu v plnom rozsahu a nutnosť pomoci s tým súvisiacu, problémy s obliekaním sa, obmedzenia pri šoférovaní, nemožnosť robiť v záhrade, na chalupe, problémy s prácou alebo nutnosť prestať so záľubami v podobe napr. športových aktivít, hoci aj rekreačných a pod. (in DULAK, A.2015. In ŠTEVČEK, M. et al. Občiansky zákonník I: komentár. § 1 - 450. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 1586, s.

1520 a nasl.), pričom poškodenej strane nemôže byť na ujmu skutočnosť, že u nej nešlo o spoločensky preferované zamestnanie a že sa venovala iba bežným aktivitám. V súvislosti s uplatnením mimoriadneho sťaženia spoločenského uplatnenia bola v praxi riešená aj otázka, či jeho priznanie je imanentne naviazané na uznanie aspoň čiastočnej invalidity poškodeného. Pri riešení tejto otázky, t. j. či znenie ustanovenia § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. je možné interpretovať v tom smere, že uznanie invalidity je jediným alebo jedným z dôvodov hodných osobitného zreteľa pre zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/212/2010, ktoré bolo neskôr publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 35/2013, dospel k záveru, že uznanie invalidity v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. je jedným, nie však jediným prípadom osobitného zreteľa, pri splnení ktorého môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %. Vo všeobecnosti treba pripustiť, že v prípade, ak pôjde o tak mimoriadne závažné poškodenie zdravia osoby spoločensky sa dosiaľ nijako osobitne neangažovanej (napríklad v prípade mimoriadne ťažkého poškodenia zdravia v detskom veku), ktoré - aj s prihliadnutím na minimalizovanú predpokladanú budúcu kvalitu jej života - je odôvodnené priznanie zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia až v hornej hranici stanoveného limitu (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.) a že takéto zvýšenie je vyhradené prípadom straty životných príležitostí po celý zvyšok života, v ktorých je poškodený takmer vyradený zo života a kedy jeho predpoklady pre plnenie životných funkcií sú bezmála alebo celkom zmarené. Na druhej strane ale nemožno celkom vylúčiť prípad, v ktorom zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia blížiac sa až k hornému limitu (50 %) nebude v prevažnej miere odôvodnené individuálnymi (najmä medicínskymi) zisteniami týkajúcimi sa realizácie poškodeného v oblasti bežného života každého človeka (pri uspokojovaní jeho životných, biologických potrieb), ale skôr bude odôvodňované zisteniami súdu o osobitne vysokej (až mimoriadnej) miere predchádzajúceho uplatnenia sa poškodeného a jeho nasadenia v oblasti spoločenskej, kultúrnej, umeleckej, vedeckej alebo politickej. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa ale neobmedzuje iba na prípady vysokej úrovne predchádzajúceho uplatnenia poškodeného v spoločnosti, ale je opodstatnené aj v prípadoch ďalších, v ktorých to odôvodňujú individuálne okolnosti zistené vykonaným dokazovaním. V praxi súdov ide o okolnosti najrozmanitejšej povahy, ktoré môžu, avšak nemusia, odzrkadľovať mieru spoločenského angažovania sa poškodeného pred škodovou udalosťou.

4.5. V preskúvanom prípade žalobcove poškodenia zdravia a ich dopady sťažujúce možnosti uspokojovania jeho životných potrieb a jeho spoločenského uplatnenia predstavujú podľa názoru odvolacieho súdu závažný prípad, v ktorom základné odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia nemôže byť dostatočným odškodnením. S prihliadnutím na výsledkami dokazovania preukázanú existenciu okolností hodných osobitného zreteľa odvolací súd pristúpil k zvýšeniu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., majúci na zreteli, aby medzi výškou priznanej náhrady a spôsobenou škodou existoval vzťah primeranosti. Vzhľadom na individuálne okolnosti tohto prípadu dospel odvolací súd k záveru, že primeraným je zvýšenie tejto náhrady o 25 %. Pri úvahe o primeranosti zvýšenia tejto náhrady (bez akéhokoľvek bagatelizovania vysokého stupňa poškodenia zdravia žalobcu) odvolací súd mal na zreteli, že v prípade žalobcu nejde o úplnú stratu jeho hybnosti, ktorá by znamenala úplnú stratu schopnosti akéhokoľvek pohybu. Nejde ani o prípad ležiaceho pacienta vyžadujúceho podávanie umelej výživy, polohovanie a bez akejkoľvek komunikácie (kedy, by - podľa názoru odvolacieho súdu - bolo primerané zvýšenie až o 50 %). Napriek stupňu poškodenia zdravia žalobcu nejde v jeho prípade o najzávažnejšie možné sťaženie uplatnenia sa v živote, ktoré by odôvodňovalo využitie plného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z.. Odvolací súd bol v zhode so žalovanou v názore, že z vykonaného dokazovania nevyplynuli také skutočnosti, ktoré by umožňovali odškodniť žalobcu zvýšením sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 50 %, ktoré je, aj vzhľadom na rozhodovaciu prax súdov, vyhradené iba tým najťažším prípadom, napr. úplnej nevládnosti, bdelej kóme a podobne, keď v tejto súvislosti poukázala žalovaná na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/192/2015 z 23. 2. 2017, z ktorého vyplýva, že poškodenému bolo priznané 20 % zvýšenie SSU s dôrazom na skutočnosť, že išlo o mladého človeka, ktorý začal pracovať po ukončení vysokoškolského štúdia a ktorý sa stal invalidným v dôsledku úrazu, a v posudzovanom prípade z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca má (príležitostne) prácu a manželku, a teda žalobca sa v rámci svojho obmedzenia realizuje v pracovnom a rodinnom živote. Táto skutočnosť však sama o sebe nemôže byť dôvodom pre záver, že v prípade

žalobcu nie sú vôbec splnené podmienky pre aplikáciu § 5 ods. 5 zák. o BSSU.

4.6. Na podklade týchto parciálnych záverov odvolací súd po zopakovaní relevantnej časti dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie dospel k záveru, že rozsudok je v napadnutom výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplatenie doplatku plnenia titulom náhrady bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 54.390,72 eur, je vecne správny a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Naproti tomu vecne nesprávne rozhodnutie v časti, ktorou súd zamietol nárok žalobcu na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia nemohlo byť potvrdené, a nakoľko zároveň neboli splnené zákonné predpoklady pre jeho zrušenie (§ 389 CSP), odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie sumy 39.928 eur titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 13.974,80 eur, predstavujúcu 25 % zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu, ohodnoteného spolu na sumu 79.856 eur (na základe lekárskeho posudku MUDr. I. zo dňa 29. 4. 2013 predstavuje SSU žalobcu sumu 24.150 eur a na základe lekárskeho posudku MUDr. S. zo dňa 19. 9. 2013 základné SSU predstavuje sumu 55.706 eur, spolu nárok za sťaženie SSU u žalobcu predstavuje sumu 79.856 eur), po krátení o spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 30 % činiaceho čiastku 55.899,20 eur.

4.7. Odvolací súd ako dôvodné vyhodnotil odvolanie žalovanej proti výroku o trovách konania, ktorá opodstatnene súdu vytkla nepreskúmateľnosť dôvodov tohto napadnutého výroku rozsudku za stavu, ak súd prvej inštancie výrok o trovách konania odôvodnil bez ďalšieho iba konštatovaním, že „priznal žalobcovi náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci vo výške 80 %“. Náhrada trov konania je nerozlučne spojená so sporovým konaním a vyplýva z jeho povahy, keď strany sporu stoja proti sebe a je namieste, aby strana, ktorá v spore bola so svojím nárokom úspešná, bol jej priznaný nárok na ich náhradu od protistrany. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov konania. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Plný úspech v spore môže mať žalobca aj žalovaný. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritorneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej (v prípade žaloby na plnenie ide nielen o istinu, ale aj o príslušenstvo), t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu. V súvislosti s posudzovaním procesného úspechu strán sporu v konaní, ktorého predmetom je nárok, ktorého dôvodnosť a výšku je možné len predvídať vzhľadom na to, že závisí od znaleckého posudku, resp. úvahy súdu, tak ako to bolo v prípade žalobcu, odvolací súd vychádzal s právnou vedou i praxou akceptovaného názoru, podľa ktorého zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je totiž potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 924 až 926 s.). Jednotlivé zložky práva na náhradu škody, ktorými je vymedzený obsah náhrady škody, sa prejavujú ako samostatné čiastkové nároky; s touto samostatnosťou treba počítať aj pri rozhodovaní o trovách konania (R 28/1970).

4.8. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že predmetom sporu bol nárok na náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví, a to nárok na doplatok bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Z titulu nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia si žalobca uplatňoval náhradu vo výške 39.928 eur, predstavujúcu zvýšenie v rozsahu o 50 %. Súd čiastočne vyhovel obom nárokom

žalobcu. V danom prípade určenie výšky bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia záviselo od znaleckého posudku, alebo od úvahy súdu (sudcovské právo) pri posudzovaní otázky spoluzavinenia žalobcu a nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, preto je nevyhnutné žalobcu považovať za plne úspešného, lebo mal plný úspech v spore čo do základu uplatneného nároku. Preto na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné aplikovať zásadu úspechu vyplývajúcu z § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Za základné sa totiž považuje rozhodnutie o nároku, výška je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech, čo sa týka základu uplatneného nároku, a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z jeho procesného úspechu, závisela výlučne od znaleckého posudku a od úvahy súdu. Keďže odvolací súd čiastočne menil výrok prvoinštančného rozsudku o zamietnutí žaloby, bolo jeho povinnosťou rozhodnúť o trovách celého konania opätovne. V korelácii s vyššie uvedeným o náhrade trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O náhrade trov dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bol žalobca plne úspešný, preto má nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá bola v dovolacom konaní neúspešná, v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, a to proti výroku III., ktorým odvolací súd rozhodol o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

5.1. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5.2. Dovolateľka zastávala názor, že rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania je arbitrárne, zároveň právne závery odvolacieho súdu sú v extrémnom nesúlade so skutkovými závermi, zistenými v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Podľa dovolateľky záver odvolacieho súdu, že rozhodnutie o nárokoch žalobcu záviselo výlučne od znaleckého dokazovania, resp. úvahy súdu, je nesprávny. Z priebehu konania je zrejmé, že predmetom konania nebol iba nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“), ale aj nárok na doplatenie plnenia za bolestné a SSU, ktoré žalovaná krátila v rozsahu 50 %, čo odôvodňovala aplikáciou ust. § 441 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), nakoľko žalobca sa viezol ako spolujazdec v motorovom vozidle s vodičom v strednom stupni opitosti, nebol pripútaný bezpečnostným pásom a v rozpore s príslušnými právnymi predpismi nebol dodržaný povolený počet osôb vo vozidle. Z priebehu konania je ďalej zrejmé, že žalovaná žalobcom preukazované bodové ohodnotenie bolestného a SSU nerozporovala, t. j. k žalobcom predloženým lekárske a znalecké posudkom, ktorými žalobca preukazoval svoj nárok na bolestné a SSU, sa v konaní žiadne znalecké dokazovanie nevykonávalo. Sporným bol totiž výlučne rozsah spoluzavinenia žalobcu na svojej škode na zdraví. Pokiaľ žalovaná mala za to, že vzhľadom na všetky okolnosti dopravnej nehody bolo dôvodné spoluzavinenie v rozsahu 50 %, žalobca tvrdil, že žiadne spoluzavinenie neprichádza do úvahy. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že je dôvodné spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 30 %. Odvolací súd záver súdu prvej inštancie čo do rozsahu spoluzavinenia žalobcu potvrdil. V žiadnom prípade sa preto nie je možné stotožniť so záverom Krajského súdu v Košiciach v dovolaní napadnutom rozhodnutí, že priznanie nárokov žalobcovi záviselo výlučne od úvahy súdu, resp. od znaleckého dokazovania. Podľa žalovanej výlučne od úvahy súdu záviselo iba rozhodnutie o nároku na zvýšenie SSU v zmysle ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., čo bol však v konaní iba jeden z viacerých uplatnených nárokov. Z uvedeného dôvodu žalovaná zastávala názor, že odvolací súd v bode 48. odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval záver, ktorý je v extrémnom nesúlade so skutočne zisteným skutkovým stavom v priebehu prvoinštančného konania, a teda je nepravdivý. Žalovaná poukazovala na to, že podľa rozhodovacej praxe súdov právnym základom nároku je treba rozumieť všetko ostatné, čo nemožno podriaďiť pod pojem výška uplatneného nároku, ako napríklad i otázka spoluzavinenia žalobcu uplatňujúceho nárok na náhradu škody, otázka zániku práva a pod. Základom teda budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda

všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku (napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/283/2016 zo dňa 10. 10. 2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Obdo/5/2011). S poukazom na vyššie uvedené sa odvolací súd podľa dovolateľky odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov, nakoľko je zrejmé, že posúdenie rozsahu spoluzavinenia poškodeného je rozhodovaním o základe nároku, nie o jeho výške.

6. Žalobca v podanom vyjadrení navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalovanej zamietol ako nedôvodné.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalovanej vo vzťahu k výroku III. rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné v zmysle § 448 CSP zamietnuť.

8. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľka v dovolaní nenamietala chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu.

9. Dovolateľka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania je arbitrárne, zároveň právne závery odvolacieho súdu sú v extrémnom nesúlade so skutkovými závermi, zistenými v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Podľa dovolateľky záver odvolacieho súdu, že rozhodnutie o nárokoch žalobcu záviselo výlučne od znaleckého dokazovania, resp. úvahy súdu, je nesprávny. Podľa žalovanej výlučne od úvahy súdu záviselo iba rozhodnutie o nároku na zvýšenie SSU v zmysle ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z., čo bol však v konaní iba jeden z viacerých uplatnených nárokov. Z uvedeného dôvodu žalovaná zastávala názor, že odvolací súd v bode 48. odôvodnenia svojho rozhodnutia konštatoval záver, ktorý je v extrémnom nesúlade so skutočne zisteným skutkovým stavom v priebehu prvoinštančného konania, a teda je nepravdivý.

9.1. Podľa ustanovenia § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

9.2. Každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor skončený (§ 252 CSP). Ak bude rozhodnutím súdu vyslovené, ktorá strana je v práve, nadobudne táto strana nárok na náhradu trov konania, ktoré na dosiahnutie tohto rozhodnutia vynaložila. Právnym dôvodom tohto nároku je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú „na vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Nemožno pritom nezohľadniť aj okolnosť, že zásada za ručenie za výsledok sporu má aj nepochybný význam výchovný, a to že zdržiava strany od ľahkomyselného vedenia sporu. Podstata povinnosti hradiť trovy konania spočíva v tom, že súd zaviazal jednu stranu konania nahradiť druhej strane konania (protistrane) buď celkom, alebo sčasti trovy konania, ktoré v priebehu konania táto druhá strana už zaplatila. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Neúspešnej strane takto potom vzniká povinnosť nahradiť trovy konania úspešnej strane. Ak nie sú tieto okolnosti splnené, strana nemá na náhradu trov konania nárok a vynaložené trovy znáša trvale zo svojho.

9.3. Zásada úspechu v spore sa premieta v ustanovení citovanom v bode 15.2. tohto rozhodnutia ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. „Úspech vo veci“ súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Nejde však o náhradu všetkých trov, ktoré strana v konaní vynaložila, ale iba trov konania vymedzených v ustanovení § 251 CSP.

9.4. V súvislosti s namietanou zásadou úspechu v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku dovolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP (k tomu napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej

úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti.

9.5. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v danej prejednávanej veci treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nároku na náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví, je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom (prípadne aj viacerými znalcami) môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je zrejme primárnym fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Teda žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobca bol nepochybne plne procesne úspešný čo do základu. Výška závisela od úvahy súdu, ktorú nemohol nijako predvídať, pretože to objektívne nie je možné.

9.6. V danom prípade odvolací súd priznal žalobcovi 25 % zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia a krátil prísudok o spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 30 %. Miera spoluzavinenia žalobcu, ako aj percentuálne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia bola teda súdom ustálená na základe jeho úvahy. Zamietnutá časť nároku teda nie je prejavom procesného úspechu žalovaného, ale iba dôsledkom úvahy súdu. Nemožno preto uvažovať o náhrade trov pre žalovaného a priznať žalobcovi len pomernú časť trov. Žalobcu je preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu (alebo od znaleckého posudku). (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016).

10. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že pokiaľ žalovaná namietala arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania, pričom mala za to, že právne závery odvolacieho súdu sú v extrémnom nesúlade so skutkovými závermi zistenými v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, jej námietku dovolací súd považuje za nedôvodnú.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľka v súvislosti s prípustnosťou dovolania vyvodzovanou z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala tiež nesprávnosť právneho posúdenia, ktoré spočíva v tom, že sa odvolací súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov, nakoľko je zřejmé, že posúdenie rozsahu spoluzavinenia poškodeného je rozhodovaním o základe nároku, nie o jeho výške.

12. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolací súd uvádza, že námietku vyhodnotil ako neprípustnú, keďže nesprávne právne posúdenie veci (ani keby k nemu naozaj došlo) nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd

nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

14. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky.

16. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP zamietol ako nedôvodné (§ 448 CSP).

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.